

PROLOGI

Kirpeänä talviaamuna, liki unohdetun saaren vesillä ja kaukana kotikonnuiltaan uiskenteli muuan merenväkinen. Usva häilyi harsona meren yllä ja kiinnittyi olennon ihoon, kun se nousi pintaan: ensin näkyviin tuli korallista ja luusta tehty kruunu, sitten keltaiset silmät, jotka olivat suuret kuin täysikuu. Olennon leukaa seuraili hailakka arpi.

Merenväkinen jäi paikoilleen veteen.

Valtameren laidalla seisoi poika. Merenväkinen haistoi pojan veressä suolaisen meren.

Se lipoi huuliaan.

Myrskynvartija.

Se muisti pojan.

Poika oli sulkenut silmänsä, ja hänen hengityksensä huurtui pilviksi ilmaan. Hän ojensi toisen kätensä ja koukisteli sormiaan veden yllä. Hetken hän seiso liikku-matta. Sitten hänen kehonsa nytkähti rajusti, aivan kuin

jokin olisi pyrkinyt ulos hänen sisältään. Hän räpäytti silmänsä auki, ja kurtistuneille kulmille hiipi pelko.

Taikaa.

Merenväkinen ui hiljalleen lähemmäs. Aurinko oli nousemassa norsunluunkalpealle taivaalle, ja pian saaren rannalla hyörisi ihmisiä, autojen moottorit hyrähtäisivät käyntiin ja kauppojen ikkunoihin syttyisi valoja kuin lyhtyihin kynttilöitä. Merenväkinen tiesi, ettei sen pitäisi olla täällä, aivan rannan tuntumassa... näin lähellä ääntä, joka oli kuiskaillut sille saaren uumenista. Tänne se oli kuitenkin tullut – nähdäkseen pojan, joka oli herättänyt Morriganin loputtomasta unesta.

Kaikkien näiden vuosien jälkeen poika oli vihdoin saapunut.

Poika parahti, kun hänen sormenpäistään sinkosi kipinä. "Toimi!" Poika potkaisi mytyn merilevää veteen. "Toimi nyt, senkin typerä temppu!"

Jumiutunutta taikaa.

Merenväkinen kurtisti kulmiaan. Aika oli käymässä vähiin. Merenväkinen vaistosi pimeyden, joka liikkui horisontin alapuolella ja vyöryi maailman halki kuin omanlaisensa aalto. Kohti tätä saarta. Kohti poikaa. Tätä poikaa.

Houkkamainen Dagda. Hän johtaa meidät kaikki tuhoon.

Poika poimi maasta kiven ja viskasi sen merelle. Merenväkinen seurasi kaarta katseellaan ja muttristi huuliaan, kun kivi plompsahti veteen aivan sen pään viereen.

Yksi sydämenlyönti – kaksi sydämenlyöntiä – sitten poika havahtui nytkähtäen. Poika lähti kahlaamaan kohti merenväkistä, ja vesi velloi pojan nilkoissa ja sitten polvissa ja sitten jo lanteilla.

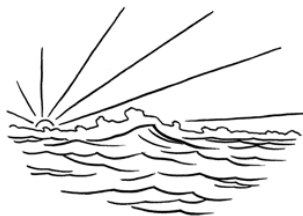
Tuokion merenväkinen epäröi, mutta sitten se tuli järkiinsä. Se sukelsi seuraavaan aaltoon, ja tummuneen hopean sävyissä välkkyvä pyrstö katosi pinnan alle.

Ei nyt, se ajatteli uudessaan sulavasti takaisin syvyyksiin. *Ei vielä*.

Sen soturit olivat kuuliaisia toiselle.

Niiden olisi odotettava. Tuhoa tai Vuorovetten kutsujaa.

Kumpi sitten tulisikaan ensin.

Ensimmäinen luku

TIKITTÄVÄ KELLO

Fionn Boyle maata retkotti vanhalla, hiutuneella sohvalla ja yritti huutaa itsensä hereille. Mielensä sopukoissa hän tiedosti näkevänsä unta, mutta hän ei kyennyt avaamaan silmiään. Hän saattoi vain kuunnella hyräilevää ääntä, joka oli asettunut asumaan hänen päänsä sisään. Ääni sihisi kuin käärme ja kaivautui syvemmälle Fionnin aivoihin.

Tik-tak, ääni kuiskasi. Kuuletko minua, pikku Boyle?

Sielunsa silmin Fionn näki Morriganin – ja velhotaren virnistyksen, joka oli liian leveä tämän kulmikkaille kasvoille.

Tik-tak, kivi murtuu.

Kolme päivää, aika joutuu.

Velhotar nauraa käkätti, ja Fionnia kohti vilisti varjo, jonka sormet kurottuivat läpi hänen mielensä mustuuden. *Tik-tak, tik-tak, tik-tak...* Sanat muuttuivat yhä vimmaisemmiksi ja kimakammiksi, kunnes nauru oli kohonnut kirkunaksi. TIK-TAK, TIK-TAK, TIK-TAK.

Jätä minut rauhaan! Fionn yritti huutaa, mutta sanat jäivät kuplimaan hänen kurkkuunsa.

Fionn kieppui kuin pyörremyrsky, ja hänen käsivartensa huitoivat umpimähkään, kun hän yritti kiskoa itsensä takaisin tietoisuuteen. Sohva parahti hänen allaan, ruosteiset jouset antoivat myöten hänen reuhtoessaan. *Auttakaa! Velhotar repii minulta silmät päästä! Olkaa kilttejä ja –*

Kuului äänekäs lätsis!

Fionn säpsähti hereille. Hänen nenänvarttaan valui jotakin kylmää ja niljakasta.

Hän nuuhkaisi. Oliko se...?

"Kinkkua", lausui tuttu ääni. "Oikein korppujauholla kuorrutettua."

Fionn kuori viipaleen kasvoiltaan.

Vaari seisoి sohvan vierellä, ja vaarin siniset silmät tuikkivat varhaisaamun kajossa. "Näytti pahasti siltä, että pyörät jälleen syklonissa." Vaarilla oli toisessa kädessään

avattu paketti kinkkuviipaleita ja toisessa kirkkaanoranssi juustopala. ”Arvelin, että kinkku olisi näistä kahdesta inhimillisempi vaihtoehto.”

Fionn työnsi kinkun sotkemat hiukset silmiltään. Hänen rinnassaan hehkui tuttu, polttavan kuuma nyrkki, jonka rystyset hinkkasivat kylkiluita, kuin olisivat halunneet tervehtiä häntä. Myrskynvartijan taika oli hereillä, ja niin oli Fionnkin.

Hän huokaisi. ”Etkö olisi voinut vain hihkaista nimeäni, niin kuin normaalit ihmiset tekevät?”

”Milloin minä muka olen ollut normaali?” vaari tiedusteli jyrkien juustopalan kulmaa. ”Sitä paitsi huhuilin sinua kahdeksan kertaa. Tökkäsin kolmesti ja ravistin olkapäistä täsmälleen kerran. Seuraava looginen askel –”

”–oli kinkku”, täydensi Fionn. Hän väentäytyi istumaan ja laski viipaleen sohvan käsinojalle.

”Ei siinä muuta mahda, poika.” Vaari tutkaili Fionnia turhankin tarkkaan, kulmakarvat koholla paksusankaisten kakkuloiden yläpuolella. ”Sama uniko taas?”

”Tik-tak”, Fionn nyökkäsi synkeänä. ”Lähtölaskenta jatkuu.”

Morrigan oli asustellut Fionnin pään sisällä kuukausia, mutta pari viikkoa sitten Fionnin unet olivat

muuttuneet selvästi kiivaammiksi. Morriganin ääni, joka aiemmin oli ollut etäinen ja aineeton, oli aloittanut lähtölaskennan, muuttunut tarttuviksi kouriksi ja terävillä kynsillä raapiviksi sormiksi, verettömiksi huuliksi, jotka painautuivat epämiellyttävän lähelle Fionnin korvaa. Velhotar oli entistä voimakkaampi, hurmioituneempi.

”Se lähtölaskenta”, sanoi vaari nyt, ”se on kieltämättä huolestuttava juttu.”

Ikkunan alta livahti sisään tuulenvire, joka jäi kiertelemään sohvaa. Fionn kietoi huovan ympärilleen. Viime kuussa talvi oli hiipinyt saarelle kuin huomaamatta, se oli kursinut itsensä kiinni tuuliin ja ulvoi nyt seinärakosissa. Ikkunoita koristi jääkiteiden seitti, ja toisinaan öisin, herätessään henkeään haukkoen Fionn näki oman hengityksensä huurtuvan pilviksi pimeään.

”Mitä jos lepäisit hetken minun huoneessani”, vaari ehdotti. ”Sen energia on komeaa ja hyväntahtoista. Ja siellä on mukava lisälämmitin, joka puhaltaa sukat jaloista.”

”En taida enää saada unen päästä kiinni”, Fionn arveli. Hän venytteli käsivarsiaan ja pyöritteli päätään niin kauan, että niska naksautti. Hän oli jo kesällä luovuttanut sänkynsä äidin käyttöön ja vakuutellut, että voi mainiosti majoittua kauppias-Donalin lahjoittamalle sohvalle, joka haiskahti

epätoivolta ja näytti siltä kuin se olisi kaivettu esiin kummitustalon raunioista. Sohva narisi kammottavasti yöaikaan ja sai mökin pienen olohuoneen vaikuttamaan entistä pienemmältä, mutta Fionn tiesi, ettei nukkupaikan vaihtaminen ratkaisisi mitään – Morrigan löytäisi hänet mistä tahansa.

Hän nousi seisomaan. ”Mitä kello on?”

”Kelloko?” Vaari oli lähtenyt tassuttelemaan takaisin keittiöön. ”Tiedät mainiosti, etten minä elä ajan kaltaisten mielivaltaisten käsitteiden mukaan.”

Aika.

Fionn meni takanreunalla palavan kynttilän eteen. Olohuone oli täynnä kynttilöitä, mutta vain tässä yhdessä paloi liekki. Vahaa oli entistä vähemmän, ja se, mikä aiemmin oli ollut kynttilä, muistutti nyt utuisen sinistä lätäkköä. Ihan mikä tahansa kynttilä tämä ei ollut milloinkaan ollut. Se sisälsi vaarin elämän ytimen, kaikki vaarin muistot yhtenä taianomaisena sekoituksena, joka oli syntynyt verestä ja merestä, ja se paloi yötä päivää kiirehtien kohti loppuaan.

Aika. Vaari oli ottanut sitä velaksi hurjan paljon.

Muistutus nipisti Fionnin vatsanpohjaa. Viime aikoina hänestä oli tuntunut, että asiat vain tapahtuivat eikä hän

voinut vaikuttaa niihin. Öisin raksutti kello ja Morrigan hiipi yhä lähemmäs valveillaolon tunteja, ja Fionn tunsu olevansa hallinnasta karanneen junan ohjaimissa. Pimeys hivuttautui häntä kohti joka suunnalta, ja velhottaren lähtölaskenta tikitti hänen sydämenlyöntiensä tahtiin. Jotakin oli tapahtumassa. Lähiaikoina.

Velhotar herää, kun poika palaa, oli Ivan julistanut Fionnille raivostuttavan tyytyväisenä. Velhotar nousee haudastaan, kun Myrskynvartijan veri hänen vuokseen vuotaa.

Fionn ei ollut vuotanut verta Morriganin vuoksi sitten päivän, jona velhotar oli herännyt, mutta Fionn ei myöskään ollut onnistunut vaivuttamaan velhotarta uudelleen unille. Muisto viimekesäisestä matkasta Meriluolan uumeniin piinasi Fionnia. Hän oli ensin ollut menettä siskonsa, ja sitten hän oli itse miltei hukkunut luolan loputtomaan pimeyteen, missä Morriganin nauru raikui hänen korvansa juuressa. Muisto oli muuttunut kovaksi ja piikikkääksi, ja jos Fionnin ajatukset lähtivät harhailemaan, hän sai usein huomata, että muistikuva kaivautui hänen kylkiluidensa väliin.

”Otatko voileivän?” vaari huhuili keittiöstä. ”Kinkun olen valmis jakamaan, mutta sinapinloppu on minun. Se on kokojyvää. Ja ranskalaista. Très tyyristä.”